

คำนำ

การวิจัยเรื่องการอนุรักษ์และการสืบทอดโขน (ผู้หญิง) ให้แก่เยาวชน เป็นโครงการวิจัยที่ผู้วิจัยมุ่งหวังที่จะอนุรักษ์ การแสดงโขน (ผู้หญิง) โดยการถ่ายทอดให้แก่เยาวชนที่สนใจ ปลุกฝังให้เยาวชนตระหนักในคุณค่าของศิลปวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของชาติ และร่วมกันสืบสานศิลปะการแสดงโขน โดยเปิดโอกาสให้เยาวชนได้สำแดงได้ด้วยตนเองด้วยความภาคภูมิใจ และได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองที่ให้ความสนใจด้วยดีมาตลอด กอปรกับเยาวชนมีความเพียรพยายามและมีความอดทนเป็นอย่างมากในการฝึกหัดอย่างต่อเนื่องตลอดระยะเวลา 1 ปีเต็ม

การวิจัยเรื่องการอนุรักษ์และสืบทอดโขน (ผู้หญิง) ให้แก่เยาวชนมีผู้วิจัยเปิดโอกาสให้ผู้ฝึกหัดที่เป็นเยาวชนที่มีใจรักมุ่งมั่นได้เข้ามาสัมผัสและสืบทอดการแสดงโขนอย่างจริงจังและต่อเนื่องเยาวชนจะได้มีความภาคภูมิใจว่ามีใครก็ได้จะสามารถทำได้หากไม่ได้รับการเพาะบ่มมาอย่างยาวนาน และหากไม่มุ่งมั่น และท้อแท้ก็จะทำให้เกิดความล้มเหลวไม่สามารถสำแดงได้ เนื่องจากการแสดงโขน (ผู้หญิง) ผู้ฝึกหัดต้องเข้าใจลักษณะรูปแบบการแสดงและมีความสามารถในการตีบท สื่อความหมายของท่าร่ายออกมาเป็นเรื่องเป็นราว ให้ผู้ชมเข้าใจได้ ผู้วิจัยจึงจัดให้ผู้ฝึกหัดได้แต่งตัวแสดงได้จริง ใช้ความรู้ความสามารถมาแสดงโดยใช้ปฏิภาณไหวพริบในการแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง

จากผลของการแสดงโขนผู้หญิงที่เป็นรูปธรรมดังกล่าวข้างต้นได้แสดงให้เห็นว่าเยาวชนทุกคนสามารถเป็นผู้สืบสานการแสดงโขน (ผู้หญิง) ได้ หากได้รับการฝึกหัดที่ถูกวิธีและการอนุรักษ์ศิลปะการแสดงโขนยังคงทำได้หากได้รับความร่วมมือและตระหนักในคุณค่าของศิลปวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของชาติจากเยาวชนทุกคนซึ่งอาจไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นผู้ที่เรียนสาขานาฏศิลป์ไทยเพียงกลุ่มเดียวเท่านั้น ผู้วิจัยจึงมีความมั่นใจว่าโขน (ผู้หญิง) ก็คงจะไม่สูญหายจากสังคมไทยหากครูผู้สอนมุ่งมั่นจะถ่ายทอดและผู้เรียนก็มีความตั้งใจที่จะรับสืบทอดเจตนารมณ์ของปรมาจารย์นาฏศิลป์ที่สืบทอดกันมาแต่โบราณ

ขอานิสงส์แห่งการร่วมกันสืบทอดการแสดงโขน (ผู้หญิง) ให้แก่เยาวชน จงคลबันดาลให้เยาวชนผู้รับการฝึกหัดจงมีความคิดสร้างสรรค์มีจิตใจที่อ่อนโยน มีความกตัญญูกตเวทีต่อบุพการีและครูอาจารย์เพื่อความเจริญแห่งตนในที่สุด

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คำณ สุนทรานนท์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รจนา สุนทรานนท์